

POLAZIŠTA

PASTORALAC O KATEHIZACIJI MLADIH

Stanko Radić

ŠTO JE ISKUSTVO?

Kad već treba govoriti o iskustvu, onda se ne bih složio da je „zbroj naših uspjeha”. Rekao bih da je ono jedno i drugo! Stavljajući u relaciju naša doživljavanja u određenim akcijama, odbacujemo ili prihvaćamo poteze koji su vodili uspjehu ili neuspjehu, pa bismo zaključke te usporedbe mogli nazvati - iskustvom.

Iskustvo nije početak – ono je tok i bliženje kraju. Zato početnici nemaju iskustva, mladi ga stječu, a stariji ga – imaju. Ono je osobno ili tuđe. Osobno nam počinje koristiti od granice na kojoj smo ga stekli, a tuđe do granice od koje počinje naše. Dalje ta dva iskustva mogu krenuti zajedno. I trebali bi krenuti! To preporuča i Tolstoj: „Često čujemo kako mladost kaže: ne želim živjeti razumom drugoga, razmišljat ću sam. A čemu razmišljati o onome što je već poznato. Uzmi što je gotovo i idi dalje. U tome je snaga čovječanstva.”

Budući da je iskustvo jedan od uvjeta pravilnog i uspješnog rada, te da ga početnici nemaju jer je ono plod vremena i akcije u vremenu, vrlo je mudro tražiti ga kod onih koji su ga već stekli. Starost i iskustvo uvijek žive zajedno. Stoga se starci ne bi smjeli poka-

pati prije smrti a kad nakon smrti budu pokopani, treba dopustiti da i dalje žive u ostavštini iskustva među onima koji su ostali. To je bogatstvo koje su stjecali da bi i drugi od njega živjeli. Ignorirati iskustva drugih u nekakvoj početničkoj nedorečenosti, značilo bi ostvarivati i razočaranja. Stručnost združiti s iskustvom – to je mudrost!

ISKUSTVA U KATEHIZACIJI

Poslije ovih uvodnih misli o iskustvu uopće, ovdje treba govoriti o praktičnim iskustvima u katehizaciji mladih. Iza mene je ostalo 35 godina takvog katehetskog rada – oko šest tisuća vjeronaučnih sati, ne računajući rad s djecom. Uza sve to, rekao bih da se iskustva svih kateheta u radu s mladima, u glavnim crtama, mnogo ne razlikuju. Ako razlike postoje, one, čini mi se, nisu bitne jer smo na isti način osposobljeni da istim ili sličnim metodama predajemo isti nauk.

Možda su ipak eventualne razlike u iskustvima uvjetovane višom ili nižom intelektualnom razinom samoga predavača, dokazanošću u kolikoj mjeri dotični stoji iza onoga što predaje, privrženošću samom poslu, osjećajem odgovornosti, osjećajem mjere, inven-

tivnošću, zanosom kojim nastupa, nadahnućem za ono što je prihvatljivije za mlade u metodi rada, životnom dobi samog katehete, čak fizičkom pojavom, prostorom u kojem se nastava odvija, medijima kojima se raspolaže, rekao bih i financijskim mogućnostima da se za mlade nešto učini što (nebitno, ali ipak!) spada u domenu čvršćih kontakata i prisnijih odnosa između katehete i mladih. Računajući s teologijom zemaljskih stvarnosti, po vidljivim vrijednostima lakše dolazimo do onih nevidljivih, a ipak – stvarnih!

UOČAVANJE SITUACIJE MLADIH

Ono što je osnovno pri svakom pothvatu jest uočavanje situacije. Naši biskupi u svojim temeljnim smjernicama pod naslovom „*Radosno navještanje evanđelja i odgoj u vjeri*” uočavaju tu situaciju i naglašavaju osjetljivost mladih za ove temeljne vrijednosti:

– otvorenost prema svemu što je novo i, s tim u vezi kritičnost prema postojećem i zahtjev za stvaralačkim pristupom sveukupnoj stvarnosti;

– sloboda na svim područjima života i, s tim u vezi, želja za oblikovanjem samostalne i slobodne ličnosti koja ne podnosi nametanje bilo kakve ideologije ni manipuliranje na bilo koji način;

– osjetljivost za zajedništvo i, s tim u vezi, težnja za življenjem u grupama i zajednicama mladih;

– iskustven i znanstven pristup sveukupnoj stvarnosti i, s tim u vezi, davanje prednosti onom što se može provjeriti osobnim iskustvom i što se može znanstveno utemeljiti;

– autentičnost u odnosu prema sebi, u međusobnim odnosima i u odnosima prema sveukupnoj stvarnosti;

– želja za osobnim angažmanom u stvaranju novoga...

– ponovno buđenje i otkrivanje čovjekove duhovno-religiozne dimenzije na individualnoj i komunitarnoj razini..

./.

TEŠKOĆE MLADIH

Naši biskupi u temeljnim smjernicama nisu propustili upozoriti i na poteškoće koje današnji mladi proživljavaju:

– izloženi su oprečnim utjecajima s obzirom na shvaćanje i življenje općeljudskih i vjerničkih vrijednosti...

– vrlo često osjećaju da odrasli žele njima manipulirati i nametati im svoje ideološke i druge sisteme, na što mladi najčešće reagiraju indiferentnošću kao pasivnim osporavanjem svijeta odraslih...

– vrlo često doživljavaju neautentičnost, „dvostrukosti” u ponašanju odraslih (tako se, na primjer, kod nas načelno ističe sloboda vjere, a mladi često u praksi doživljavaju da moraju prikrivati ili nijekati svoju religioznost ako žele uspjeti u društvu);

– vrlo često osjećaju besperspektivnost i bezizlaznost zbog poteškoća.

Teško se oslobađaju ovih i sličnih iskustva, s puno sumnjičavosti mladi gledaju na sve ono što nije u njihovim rukama, pa ih vrlo često zahvaća osjećaj da se ništa na svijetu ne da promijeniti, te da izlaz treba tražiti u bijegu od stvarnosti predajući se neodgovornom življenju seksualnosti, drogi, alkoholu i drugim oblicima izživljavanja.

IPAK – VESELA VIJEST

Razmišljajući nad onim za što su njihove mlade duše otvorene kao i o poteškoćama koje su se ispriječile ostvarenju njihovih plemenitih težnji, ne prvotno iz razloga profesionalnosti, već zbog onoga što im pruža, nuđio sam mladima model povijesne osobe Isusa Krista, u čijem se životu, radu i naučavanju nalaze autentična i adekvatna rješenja.

Dok se danas svi bore za mlade, dok ih zamišljaju kao budućnost onakvoga svijeta koji ti borci predstavljaju, dok svi viču da je istina u njihovim rukama, dakle, u svim sistemima, u svim političkim oblicima, u svim filozofijama, u svim religijama, dotle se Isus Krist (koji ne gasi stijenja što tinja, ne lomi napukle trske i čiji se glas ne čuje na trgovima)

nenametljivo, samom svojom pojavom, životom i naučavanjem razlikuje od svih ostalih, puštajući da se svatko, u punoj ljudskoj slobodi, uvjeri u njegovu istinu. A istina je samo – jedna! Ona se zove „vesela vijest”. I kad šalje svoje učenike da tu istinu prenose svijetom, onda to čini na način koji sasvim odudara i od nade da bi se s tom i takvom opremljenošću moglo nešto učiniti: „Idite! Evo, šaljem vas kao janjce među vukove. Ne nosite sa sobom ni štapa, ni kese, ni torbe, ni obuće. I nikoga putem ne pozdravljajte!”

ČUDAN, ALI PRIHVATLJIV RECEPT

Pred ovakvim uputama, a ne znajući tko iza njih stoji, čovjek se zaista može naći obeshrabren. Kao da se Krist poigrava s čovječjim mozgom. Međutim, mladi u svojoj otvorenosti prema svemu što je novo, a uspoređujući metode i putove koje povijest dobro pamti kao nasilne i krvave, ovaj recept lako i spremno primaju kao prikladan njihovom mentalitetu, jer je jedinstven i jer je uvijek nov, iako star gotovo punih 20 stoljeća. U njemu nalaze put koji vodi u slobodu. Naime, u jednoj općoj jumjavi za sigurnošću (a sigurnost je ovdje i sada – utopija!), u jednoj, već bezumnoj, trci za naoružanjem po kojem bi se čuvalo stečeno i dolazilo do novih prostora, dobara i pozicija, Krist svoje osiromašuje, ogoljuje – razoružava. Tek kad ih je sasvim oplijenio, šalje ih na posao evangelizacije da bi oslobode ni svega – propovijedali slobodu. Ni kese ne smiju nositi sa sobom da ne bi iz nje vadili i potkupljivali, ni torbe da ne bi iz nje vadili i podmićivali i tako trgovačkim odnosima dolazili do novih članova mlade crkve. Nikoga putem ne smiju pozdravljati da ne bi podilaženjem, sračunatim smiješkom ili stiskom ruke demagoški djelovali i tako na najjeftiniji način lovili ljude. Motivi prihvaćanja vesele vijesti moraju biti snažniji i dublji, dakle, radi samog sadržaja vesele vijesti, radi onoga što ona nudi.

./.

Kristov lov koji je namijenjen evangelizatorima, konkretno i katehetama mladih, nije lov koji označava olovo u pušci, razapetu mrežu, mamac na udici ili vješto postavljenu zamku. Lov redovito donosi smrt ili, u najboljem slučaju, zarobljeništvo u nekakvom velikom ili malom kavezu. A kad Krist dodjeljuje Petru novu ulogu po kojoj će „loviti” ljude, onda sigurno nije htio stvoriti nekakvu crkvenu unutarnju službu koja će sve izvan nje motriti, pratiti i prisluškivati, a kad postanu njoj neposlušni, i hvatati. Ovaj lov ima sasvim drukčiji, osloboditeljski karakter – Kristovi lovci nemaju o pojasu ni gumenu palicu ni pištolj. Na njima je samo jedna haljina, smiju imati samo sandale – valjda zato da mogu što dalje prispjeti jer su poslani svim ljudima. (ugom) ontstlqzəd ebun sijnēbodozo tzoñbējiv nešto pojesti ako im se ponudi) i nenametljivo (i prah će s nogu ostaviti onima koji ih ne prime).

Kako je to već naglašeno, mladi koji ne podnose nametanje bilo kakve ideologije i ne trpe nikakvo manipuliranje, koji ne prezaju od sukoba s onima koji im policijskim metodomama bilo što pokušaju servirati, upravo u ovom načinu komuniciranja s ljudima nalaze poticaj da pristupe, slušaju, mjere, rasuđuju i teško se mogu othrvati *snazi* koja iza ovakvih uputa stoji.

Duboki smisao kao i jak odjek kod mladih ima i nalog da sa sobom ne nose ni štapa ni obuće, kako štapom ne bi mogli batinati i obućom gaziti one koji nisu prihvatili ni njih ni ono što im donose. U času kad su mladi u svijetu izloženi „najsusprotnijim utjecajima s obzirom na shvaćanje i življenje općeljudskih i vjerničkih vrijednosti”, ovom kristovskom širinom i uvažavanjem drukčijih shvaćanja postaju po mojem iskustvu, stimulirani ne samo da prisluškuju i mjerčaju nego da se i zanose, ne samo spomenutim načinom evangelizacije već i njezinim sadržajem. Oni ne dozvoljavaju da se prisilom bilo što ulijeva u njihov mozak i srce, već traže da prave vrijednosti slobodnim padom, kroz vrata koja su oni sami (slobodno!) otvorili, spontano ulaze u

njihov život. Inače, što god prisprije na drugi način, smatraju stranim tijelom i što prije ga se žele osloboditi.

PROVJERA

Dakle, metoda koja odgovara mladima jest tu. Spremni su da otvore Bibliju i provjere što im se nudi. Nailaze na vrijednosti kojima svijet upravo oskudijeva. Evangelizatori, iako osiromašeni, preko Boga objavljenog u riječi, nude pravo bogatstvo: ljubav među ljudima i mir u svijetu, slobodu i radost zbog slobode, njegovu pravdu i istinu bez natruhe, toleranciju i mirnu koegzistenciju, uzajamno poštivanje... Posljedice odsutnosti ovih vrijednosti u svijetu mladi osjećaju na svojoj koži: suparništva i mržnje jakih i moćnih upravo njih istrebljuju u raznovrsnim konfrontacijama i bratoubilačkim ratovima. I kad postanu svjesni da Božja riječ nije puki verbalizam i obmanjivanje, već da na kraju ove jedinstvene poruke svijetu stoji pečat umočen u Kristovu krv, drugim riječima: razapeti Bogočovjek koji žrtvom i smrću svjedoči za ono što je naučavao, da On ne izaziva smrti već prihvaća vlastitu smrt da bi drugi živjeli, onda je za njih gotovo nemoguće ne oduševiti se ovom povijesnom Pojavkom. U tom slučaju prestaju im smetati eventualne „dvostrukosti” evangelizatora koje su se u povijesti Crkve povremeno manifestirale (a koje im se počesto tendenciozno nude s ciljem neprihvatanja Riječi ili apostazije), jer dobro razlikuju ljudski element u njoj od onoga božanskog koji je u stvari njezina snaga i garancija permanentnosti.

U ovoj fazi svoje vjerničke formacije najedanput postaju raspoloženi da evanđelje prihvate kao isključivu formulu po kojoj će rješavati sve svoje mladenačke probleme. Ne traže više pri tom matematičku točnost i eksperimentalnu analizu – egzaktne znanosti za njih postaju odskočna daska za transcendentne vrijednosti. Postaje im vrlo jasno i prihvatljivo da, recimo, novcem mogu kupiti kruh, ali ne i apetit; da mogu kupiti lijek, ali ne i zdravlje; najluksuznija kola ali ne i harmoničan i sretan život u njemu; najudobniji krevet,

ali ne i miran san; najplodnije plantaže, ali ne i siguran urod; djevojku, ali ne i ljubav; ženu, ali ne i vjernost; vlast, ali ne i odanost naroda; suca nakon zločina, ali ne i mirnu savjest; profesora koji ocjenjuje, ali ne i znanje. Postaje im jasno da postoje vrijednosti drukčijeg karaktera nego što je materija, ali ipak stvarne i nužno potrebne za osobni život i suživot s drugim ljudima.

ZAJEDNIŠTVO – SUŽIVOT

Suživot je, rekao bih, opsesija mladih. Rijetki su među njima Robinsoni koji bi živjeli na nekakvom osamljenom otoku u svojoj začahurenosti. To je njihova pozitivna oznaka koja se vrlo lijepo uklapa u Kristovu veliko-svećeničku molitvu za savršeno jedinstvo ne samo njegovih učenika već svih „koji po njihovoj riječi budu vjerovali... da svi budu jedno... da postanu potpuno jedno”. Iskoristiti ovu njihovu težnju za život i aktivnost u kršćanskoj zajednici nije sasvim teško, pogotovo kada im danas naročito smeta podijeljenost svijeta na blokove (ne samo političke i vojne!) iz kojih izrasta nepovjerenje, iz nepovjerenja trka u naoružanju (samo u ovoj godini utrošeno je u tu svrhu u svijetu 800 milijardi dolara, dok stručnjaci predviđaju da će se slijedećih godina ta suma popeti na trilijune), a posljedica te trke jest ne samo ekonomska već opća kriza koja je zahvatila čovječanstvo. Mladi demonstriraju i protestiraju, organiziraju protestne marševe i mitinge, u njima nose križeve kao znak spasa, oslobođenja ljudi od njih samih, znak Božjeg očiinstva u koje treba oživjeti vjeru da bi oživjela svijest sinovstva, a po njoj sveopće vrijednosti bratstva i jedinstva. Zato križ o vratu mladih nije pomodarstvo već upozorenje i svjedočenje za najjači motiv jedinstva razjedinjenog čovječanstva. Baš zato su mladi spremni da prihvate evanđelje kao normu življenja, kao jamstvo etički pravednog ponašanja, pa ih nije teško animirati za djelotvornu solidarnost u ovoj „tragediji konkretnog čovjeka” kako se to nedavno izrazi Papa.

./.

Nije predaleko vrijeme kad je čovjek živio u trodimenzionalnom svijetu: gore je bilo nebo, dolje zemlja, a on u sredini da prihvati ili ne prihvati oslobođenje, otkupljenje, spasenje; a onda je poratni čovjek gotovo sveo svoj život na samo jednu dimenziju: svi su se njegovi naponi uglavnom svodili na stvaranje dohotka i potrošnju, zanemario je svoju duhovnu komponentu i to ga je konačno gurnulo u nemir, nezadovoljstvo i očaj. Sve je to pokušao prevladati drogom i drugim omamljujućim sredstvima koja su ga otuđivala od njega samoga i degradirala u dostojanstvu do polusvijesti i nesvijesti pa je tako postupno sam sebi kopao grob i prije nego je ozbiljno počeo shvaćati što je život. Došavši tako u slijepu ulicu, mladi danas otkrivaju sveukupnu duhovnu, transcendentnu dimenziju čovjeka. Treba im samo znalački pružiti ruku, povesti ih na bistre izvore na kojima im evanđelje postaje ne samo nadahnuće za novi život već pravilo i životni sadržaj. Evanđelje je dostatno! Svi drugi putovi u vjerskoj formaciji mladih, koji prečesto vode nekakvoj jeftinoj spektakularnosti, praznoj masovnosti i samo vanjskom dojmu, ostaju časovit privid i kula od karata koju samo jedan dah zlog vjetra ruši.

IPAK, TEŠKO DO ZRELOSTI

Razumije se da se ovaj proces ne ostvaruje uvijek idealno jer su prisutne mnoge poteškoće koje mladima priječe vjerničku zrelost. Mnogi poput bolesnog ploda otpadnu sa stabla Crkve. Nemoguće je ovdje govoriti o svim uzrocima otpada – naglasit ću samo dva faktora koji presudno utječu na stanje i raspoloženje u kojem dolaze ili odlaze iz vjeronaučne dvorane:

Veliku poteškoću u katehetskom poslu osjetio sam u različitosti obiteljskih sredina iz kojih su mladi dolazili. I ako bi suvremenu vjerničku obitelj trebalo kategorizirati, onda je ona: praktična kršćanska obitelj, obitelj koja samo teorijski prihvaća vjeru, obitelj s

periferije praktičnog kršćanstva, obitelj koja možda nesvjesno ali sigurno odlazi u apostaziju. Ako mladima iz ovakvih ili sličnih obitelji pribrojimo one koji „zalutaju” u vjeronaučne dvorane, koji su tamo prispjeli s prijateljima vjeroučenicima, iz znatiželje ili tko zna iz kojih sve drugih motiva, onda je jasno da se s gotovim planovima u katehizaciji ne može nastupati: trebalo je izbjegavati bilo kakvo radikaliziranje u izboru katehetskog djelovanja da bi Duh u svakom trenutku mogao mijenjati moje planove i neposredno zahvaćati pojedince iz ovog i ovakvog sastava. Trebalo se silno truditi da se kruh Božje riječi sprema na razne načine kako bi ta hrana bila na dohvat svima i - prijala svima. Iz ovih razloga vrlo je često trebalo improvizirati jer je situacija naše drugovanje usmjeravala u nezacrtanom pravcu i mogu reći da su upravo ti satovi bili začudjuće plodni.

Druga velika poteškoća koju također naglašavaju naši biskupi u svojim temeljnim smjericama jest u tome što se „kod nas načelno ističe sloboda vjere, a mladi često u praksi doživljavaju da moraju prikrivati ili nijekati svoju religioznost ako žele uspjeti u društvu”. U moju dugu katehetsku praksu spadaju i ne baš rijetki susreti s pojedinim, ali konkretnim sektašima u bazi koji su se pokušavali pogrešno dokazivati na jedan isključiv način identificirajući vjernike s neprijateljima ovog našeg društva i, s obzirom na to, terorizirajući prijateljima i krivim informacijama roditelje i djecu, kako bi stvorili određenu klimu straha i distanciranja od vjere i Crkve. Uvijek sam inzistirao na pozitivnim normama po kojima vjernici imaju svoje mjesto u ovom društvu i naglašavao kako su pravi neprijatelji upravo oni koji govore i rade mimo tih normi. Vrlo sam često javno citirao visoke rukovodioce ovog društva koji su drukčije govorili, mislili i ponašali se nego pojedinci u bazi i na taj način i roditelje i mlade pokušavao oslobađati nametnutog straha. Bio je to težak, dug i mukotrpan posao, pogotovo kad se radilo o primitivnijim sredinama, ali ipak – ne bez uspjeha!

U prilog ove moje prakse, u ovoj stvari, ide i uvodno izlaganje dr Franje Kožula na sjednici Predsjedništva Savezne konferencije SSRNJ

održanoj 24. listopada 1984. godine. Njegova je misao: nama nije potreban jaz ni međusobno suprotstavljanje fronte između religioznih i ateista, naš cilj nije ateizam, nego samoupravljanje i socijalizam... Također je govorio o sektarima, dogmaticima i „ultraateistima” koji pukim bogohuljenjem napadaju religiju i Crkvu demonstrirajući tako svoju „komunističku” čistoću.

Komunicirajući i s odraslima i s mladima, nikada se nisam ustručavao javno iznijeti svoje mišljenje kako bi bilo vrlo pametno i korisno da svako društvo stimulira vjeru, jer ona ne samo da ne otuđuje već, upravo protivno, čini još prisutnijima vjernike u dotičnom društvu. Naime, vjernici imaju jedan motiv više da, na primjer, kao blagajnici ne dođu u iskušenje pronevjere, da kao radnici budu produktivniji i savjesno čuvaju strojeve u tvorničkim halama jer žive u uvjerenju da u času kad možda izmaknu društvenoj kontroli imaju uza se Sveznajućega kome konačno neće moći izmaći.

NEKA ISKUSTVA UKRATKO

I ako bi na kraju trebalo nadodati još koju misao koja bi, vođena iz prakse rada s mladima, imala karakter nekakvih uputa, onda bi to izgledalo ovako:

– Nikada se među mlade ne smije doći prazan, nespreman – to je potcjenjivanje posla i potcjenjivanje onih koji su pred nama, a rezultat je njihov opravdan zaključak: ovdje nemamo što tražiti!

– Od mladih ne treba isključivo stvarati kompjutore pretrpavajući ih raznim podacima iz područja vjere – mnogo važniji posao katehete jest da vjerom oplemeni, humanizira njihovo srce i uroni ih u religiozno-molitveno-sakramentalni život. Tko u ovome ne uspije – nije uspio!

– Mladima treba govoriti uvjerljivo i s odgovarajućim zanosom kako bi stekli dojam da iza rečenoga stojimo!

– Trebamo biti „u toku” onoga što se događa u svijetu i u Crkvi kako ne bismo bili potcijenjeni i ocijenjeni kao nedorasli poslu koji obavljamo!

– Treba dopustiti mladima da govore, da slobodno iznose svoja mišljenja i stavove, pa ih zajednički pokušati „usuglašavati” s evanđeljem!

– U predavanja treba unijeti izvjesnu dozu humora koji osvježava, ali uvijek decentno i ne lakrdijaški.

– Posebnu pažnju treba posvetiti onima koji su hendikepirani, defektni ili na bilo koji način ugroženi, ali s puno obazrivosti i takta kako bi se izbjeglo ponižavanje.

– Treba izbjeći bilo kakvu diskriminaciju u odnosima prema mladima jer ona stvara ljubomoru, a ljubomora nepovjerenje i odbijanje!

– „Izaći iz zemlje svoje” – tj. izaći iz crkve, sakristije, župnog ureda i tražiti daleke, „loviti” ih dobrotom da bi nas prvotno prihvatili kao ljude, a iz te će spoznaje postupno uslijediti korak kad ćemo biti prihvaćeni i kao evangelizatori.

– Osobna higijena, besprijeorna čistoća naše svećeničke odjeće, lijepo ponašanje, skladnost i neposrednost u odnosima uvijek čine da i s ovog stanovišta budemo prihvatljiviji.

– „Dvostrukost” katehete porazno utječe na mlade koji još nisu sasvim formirani; oni dozreli u vjeri lakše je prevladavaju.

– Kritičke osvrte na život i rad mladih nikada ne treba iznositi javno, nego samo u četiri oka s puno očinstva, obazrivosti, dobrotomjernosti i ljubavi; inače ćemo promašiti!

– Ne treba zamjenjivati bitno s nebitnim (a bitno je evanđelje i praktičan život usklađen s njim!) pa u cilju lažnog predstavljanja jeftinim načinom ostvarivati masovnost i tako graditi na pijesku.

ŠTO MOŽEMO OČEKIVATI?

Za vrijeme obreda uskrsnog bdjenja urezuju se u uskrsnu svijeću i brojevi tekuće godine, i svećenik, između ostalog, pri tome izgovara: „*Njegova su vremena!*”

Dakle, njegovo je i *buduće vrijeme!*

Povijesti svijeta poznate su kataklizme s obzirom na odnos prema transcendentnom.

Čini se da su se, po tim kataklizmatskim zakonitostima, mladi konačno okrenuli prema svojoj duhovnoj dimenziji te da se, nakon dugog eksperimentiranja, nalaze na uzlaznoj putanji prema *Suncu* koje daje život – prema Isusu Kristu.

Kod nas je na to stvarno i proročanski ukazao NEK u Zagrebu i Mariji Bistrici!

Moje je duboko uvjerenje da ovaj proces ne bi smio nikoga uzrujavati ni zabrinjavati, jer pustimo li mlade da se u potpunoj slobodi susretnu s Kristom, On će ih poučiti i obvezati da i caru dadu ono što je carevo. U tom slučaju oni neće biti ničiji problem!
